

**SANDRA
BROWN**

**PODLÉ
ÚMYSLY**

Čo ak ti inštinkt velí dôverovať neznámemu?

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Kristína Nĕmcová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Sandra Brown: Mean Streak, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc., New York 2014,
preložila Barbora Andrezálová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej
fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými
miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and P. & R.
Permissions & Rights Ltd.
Translated from the English MEAN STREAK.
First published in the United States of America by Grand Central Publishing,
a division of Hachette Book Group, Inc.

Copyright © 2014 by Sandra Brown Management, Ltd.

All rights reserved

Translation © Barbora Andrezálová 2021

Cover Design © Barbara Baloghová 2021

Cover Photo © Shutterstock

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2320-7

Prológ

Emory bolelo celé telo. Bolelo ju dokonca aj dýchanie.

Hmlistý vzduch akoby bol plný čohosi neviditeľného, ale ostrého. Akoby v ňom boli kryštáliky ľadu či črepiny skla. Bola slabo oblečená. Surový mráz ju štípal na odhalenej pokožke tváre. Oči jej slzili, takže musela neustále žmurkať, aby videla na cestu.

Začalo ju pichať v boku. Vytrvalo a nemilosrdne jej ho zvieralo. Z únavovej zlomeniny pravej nohy jej vystreľovala bolesť až do holene.

Prijatie, precítenie a prekonanie bolesti však boli súčasťou pevnej vôle a disciplíny. Vždy počúvala, že oboch má dostatok. Až priveľa. Presne kvôli tomuto vždy tak tvrdo trénovala. Vedela, že to zvládne. Nemala na výber.

Zaber, Emory. Jedna noha pred druhú. Prekonávaj vzdialenosť meter za metrom.

Ako ďaleko ešte?

Bože, prosím, nech to už nie je ďaleko.

Odhodlanie a strach zo zlyhania jej dodali síl. Pridala do kroku.

Vtom sa z hlbokej tmy okolitého lesa ozval šuchot a priamo za sebou ucítila poryv vzduchu. Srdce jej zovrelo v očakávaní katastrofy, na ktorú nemala čas zareagovať, pretože jej vnútri lebky vybuchol hotový ohňostroj bolesti.

1. kapitola

„Bolí to takto?“ Doktorka Emory Charbonneauová ukázala na kresbu detskej tváre zvrastenej od bolesti so slzami tečúcimi z očí. „Alebo takto?“ Ukázala na iný obrázok zo série karikatúr, na ktorej zamračená tvár znázorňovala len mierne nepohodlie.

Trojročné dievčatko ukázalo na horší z tých dvoch.

„To mi je ľúto, srdiečko.“ Emory jej zasunula otoskop do pravého ucha. Dieťa začalo kričať. Obe uši jej vyšetřila tak jemne, ako sa len dalo, a chlácholivo sa jej pritom prihovárala. „V oboch má silný zápal,“ oznámila vyčerpanej matke.

„Plače, odkedy sa dnes ráno zobudila. Toto je už druhá infekcia uší za toto ročné obdobie. Pri prvej sa mi k vám nepodarilo prísť, tak som ju vzala na pohotovosť. Lekár jej predpísal lieky, dostala sa z toho, ale zápal sa vrátil.“

„Chronické infekcie môžu spôsobiť aj stratu sluchu. Malo by sa im predchádzať, nie ich len liečiť, keď sa objavia. Mali by ste zvážiť návštevu detského otolaryngológa.“

„Skúšala som. Žiadny detský otolaryngológ neprijíma nových pacientov.“

„Môžem ju dostať k jednému z najlepších.“ Neboli to len prázdne reči. Emory si bola istá, že ktorýkoľvek z kolegov by na jej odporúčenie pacientku prijal. „Dajme tejto infekcii šesť týždňov, aby sa úplne zahojila, a potom jej dohodnem termín vyšetřenia. Zatiaľ jej dám antibiotiká a antihistaminiká, aby sa jej prečistila tekutina za ušnými bubienkami. Môžete jej dať detské analgetiká na bolesť, hoci keď lieky zaúčinkujú, mala by ustúpiť.“

Nenúťte ju do jedla, ale dbajte na to, aby mala dostatočný prísun tekutín. Ak sa to do pár dní nezlepší alebo keby jej stúpla horúčka, zavolajte na číslo na tejto kartičke. Idem na víkend preč, ale bude ma zastupovať iná lekárka. Nepredpokladám, že by sa to prudko zhoršilo, ale keby náhodou, budete v skvelých rukách, kým sa vrátim.“

„Ďakujem, doktorka Charbonneauová.“

Súcitne sa na matku usmiala. „Choré dieťa dá zabrať. Myslite aj na seba a skúste si oddýchnuť.“

„Dúfam, že idete na víkend na nejaké pekné miesto.“

„Chystám sa zabehnúť tridsať kilometrov.“

„To znie ako mučenie.“

Usmiala sa. „Práve o to ide.“

Keď vyšli z vyšetrovne, Emory vypísala recept, doplnila si poznámky do zdravotnej karty dievčatka a podala ju asistentke, ktorá prijímala pacientov. Mladá žena jej oznámila: „Dnes už žiadni ďalší pacienti.“

„Áno, už som na odchode.“

„Upovedomili ste nemocnicu?“

Prikývla. „Áno. Aj recepcnú službu. Na víkend mám oficiálne voľno. Doktorka Butlerová a doktor James majú pacientov?“

„Áno. V ambulancii aj v čakárni.“

„Dúfala som, že ich pred odchodom ešte uvidím, ale nebudem ich vyrušovať.“

„Doktorka Butlerová vám nechala odkaz.“

Podala jej lístoček z bločku s monogramom. *Zlom väz! Hlavne nie doslova. Veľa šťastia.* Emory lístoček s úsmevom zložila a strčila si ho do vrečka plášťa.

„Doktor James chcel, aby som vám odkázala, že si máte dávať pozor na medvede.“

Lekárka sa rozosmiala. „Vedia ich pacienti, že to v skutočnosti nie sú lekári, ale šašovia? Pozdravte ich odo mňa.“

„Pozdravím. Nech sa vám dobre beží.“

„Vďaka. Uvidíme sa v pondelok.“

„Ach, takmer som zabudla. Volal váš manžel, že odchádza z práce a bude doma, aby vás vyprevadil.“

„Emory?“

„Tu som.“ Keď Jeff vošiel do spálne, práve zapínala zips na cestovnej taške. Prudko ju stiahla z postele a prehodila si popruh cez plece.

„Dostala si môj odkaz? Nechcel som, aby si odišla bez rozlúčenia.“

„Rada by som sa vyhla piatkovej popoludňajšej zápche.“

„Dobrý nápad.“ Chvíľu na ňu mlčky hľadela. „Ešte sa hneváš...?“

„A ty nie?“

„Klamal by som, keby som povedal nie.“

Hádka z minulej noci bola ešte čerstvá. Slová, ktoré z nich vyleteli v rozčúlení a zlosti, akoby sa odrážali od stien spálne aj celé hodiny po tom, čo si ľahli spať chrbtami k sebe. V oboch bublal odpor, ktorý v sebe dusili celé mesiace, až kým nezačal vriec.

„Dostanem aspoň bod za to, že som ťa chcel odprevadiť?“

„To závisí...“

„Od čoho?“

„Či sa ma chceš pokúsiť odhovoriť, alebo nie.“ Vzdychol a odvrátil zrak. „Myslela som si.“

„Emory...“

„Mal si ostať v práci a dorobiť si, čo potrebuješ, pretože ja idem, Jeff. Pravdupovediac, aj keby som si na zajtra nenaplánovala ten vytrvalostný beh, aj tak by som chcela byť nejaký čas sama. Jedna noc od seba nám obom pomôže, aby sme vychladli. Ak ma ten beh vyčerpá, možno tam prespím aj zajtra.“

„Jedna či dve noci môj názor nezmenia. Tento tvoj nátlak...“

„Presne kvôli tomuto sa to včera začalo. Nemienim znovu prilievať olej do ohňa.“

Jej tréningový plán na blížiaci sa maratón bol tou poslednou kvapkou, ktorá spôsobila včerajšiu hádku. Emory sa však obávala, že pohár naplnili iné, oveľa dôležitejšie problémy. Kameňom úrazu nebol maratón; bolo to ich manželstvo.

Práve preto tak zúfalo túžila odísť a zamyslieť sa nad tým. „Napísala som ti meno motela, v ktorom dnes prespím.“ Keď prechádzali okolo kuchynského pultu, kývla hlavou k lístočku, čo na ňom ležal.

„Zavolaj mi, keď dorazíš. Chcem vedieť, že si prišla v poriadku.“

„Dobre.“ Nasadila si slnečné okuliare a otvorila zadné dvere. „Ahoj.“

„Emory?“

Zastala na prahu a obrátila sa. Sklonil sa k nej a letmo ju pobožkal na pery. „Dávaj si pozor.“

„Jeff? Ahoj. Som tu.“

Po dvojhodinovej ceste z Atlanty bola Emory unavená, ale väčšina vyčerpania pramenila zo stresu a nie z jazdy. Asi hodinu za mestom doprava výrazne zredla. Zhruba vtedy odbočila z medzištátnej diaľnice číslo 85 na sever. Do cieľa dorazila ešte pred súmrakom, takže sa vedela v neznámom meste trochu ľahšie orientovať. Bola už v posteli v motelovej izbe, no ešte stále cítila napätie medzi lopatkami.

Nechcela to zhoršovať, a tak zvažovala, že Jeffovi nezaťadá. Včerajšia hádku bola dosť ostrá. Cítila však, že ich v budúcnosti čaká aj horšia. Pri každej slovnej potýčke sa snažila byť férová, nie nevrá.

Okrem toho, keby Jeff odišiel na výlet a nezavolať jej, ako sľúbil, bála by sa, či je v poriadku.

„Už si v posteli?“ spýtal sa.

„Chystám sa zhasnúť. Ráno chcem začať zavčasu.“

„Aký je motel?“

„Skromný, ale čistý.“

„Vždy mám obavy, keď sa čistota izieb vyzdvihuje ako hlavné pozitívum.“ Odmlčal sa, akoby čakal, že sa zasmieje. Keď sa nezasmiala, spýtal sa, aká bol cesta.

„V pohode.“

„A počasie?“

To sa zmožili len na debaty o počasí? „Je chladno, ale ráta som s tým. Stačí začať a rýchlo sa zohrejem.“

„Stále si myslím, že je to bláznivý nápad.“

„Celú trasu som si zmapovala, Jeff. Budem v poriadku. A navyše sa na to teším.“

Bolo oveľa chladnejšie, než čakala.

Uvedomila si to, len čo vystúpila z auta. Vyhliadka bola oveľa vyššie ako mesto Drakeland, v ktorom strávila noc. Slnko už vyšlo, no tienili ho mraky, ktoré obkolesovali vrcholy hôr.

Zabehnúť tridsaťdva kilometrov v takejto situácii bude výzva.

Kým sa na úvod naťahovala, posudzovala podmienky. Napriek zime bol skvelý deň na beh. Fúkal iba slabučký vánok a v okolitom lese rozhojdal sotva najvyššie konáre.

Dych sa jej menil na obláčiky pary a zahmlieval okuliare. Vytiahla si vysoký golier bežeckej bundy až na nos a poslednýkrát si prezrela mapu.

Parkovisko slúžilo pre turistov, ktorí prišli na neďalekú vyhliadku. Zároveň bolo východiskovým bodom pre množstvo turistických trás, čo odtiaľto vychádzali do všetkých strán ako lúče a neskôr sa rozvetvovali do kľukatých chodníčkov vedúcich až na vrcholy hôr. Názvy jednotlivých trás boli uvedené na značkách v tvare šípok.

Našla cestu, ktorú si vybrala po starostlivom preskúmaní mapy národného parku a ďalšom hľadaní na internete. Mala rada výzvy, ale pristupovala k nim zodpovedne. Keby si nebola istá, že zvládne trasu k otočke a naspäť, nepokúšala by sa o to. Nehostinný terén ju neodradil, chcela sa s ním

popasovať. Hodila si cestovnú tašku do kufra auta, zamkla ho a zapla si športovú ľadvinku. Potom si napravila členku, vynulovala časovač na hodinkách, natiahla si rukavice a vyrazila.

2. kapitola

Emory sa prebrala postupne. Oči však neotvorila. Bála sa, že svetlo by ešte zhoršilo príšernú bolesť hlavy. Prebudila ju z hlbokého spánku a bola taká mučivá, akoby jej niekto do lebky zatĺkal klince. Počula hluk, aký vo svojej spálni zvyčajne nemávala, ale ani zvedavosť ju neposmelila dosť na to, aby roztvorila viečka.

Okrem ostrej bolesti hlavy jej neprestajne pulzovalo v pravej nohe. Dnes ráno si ju pri behu presilila.

Z vône jedla jej prišlo nevoľno.

Prečo cíti jedlo v spálni, keď je kuchyňa na opačnom konci domu? Nech už Jeff varil čokoľvek...

Jeff predsa nevarí.

Bleskovo roztvorila viečka, a keď nič nespoznávala, prudko sa posadila. Neznáma scéna pred ňou sa krútila a rozmazávala. Do hrdla sa jej nahrnula žlč. Ledva sa ju prinútila prehltnúť a nepovracať sa. Závrat ju hodil späť na vankúš, ktorý nebol jej.

A muž, ktorý sa črtal pri posteli, nebol Jeff.

„Kto ste?“ vyhrkla.

Podišiel o krok bližšie.

„Držte sa odo mňa ďalej!“ Obranne vystrela ruku, hoci by proti nemu nemala žiadnu šancu. Bol obrovský.

Poslúchol ju však a ostal stáť na mieste. „Nebojte sa ma. Neublížim vám.“

„Kto ste? Kde som?“

„Ste v bezpečí.“

To sa ešte uvidí. Dýchala plytko a rýchlo a srdce jej bú-

šilo. Prinútila sa upokojiť; vedela, že panika by jej nepomohla.

„Ako sa cítite?“ Hlas mal hlboký a chrapľavý, ako keby ho istý čas nepoužíval.

Mlčky naňho civela a snažila sa pospájať všetky podnety, aby našla nejaké vysvetlenie, kde vlastne je a prečo.

„Čo vaša hlava?“ Mykol bradou.

Váhavo zdvihla ruku, a keď končekmi prstov nahmatala hrču za ľavým uchom, zastonala. Hlavou jej začali lomcovať vlny bolesti. Vlasý mala strapaté a lepkavé od krvi, ktorá jej sfarbila prsty do červena. Všimla si, že krv je aj na vankúši.

„Čo sa mi stalo?“

„Nepamätáte sa?“

Pátrala v mysli. „Spomínam si, že som bežala. Spadla som?“

„Myslel som si, že mi to poviete vy.“

Chcela pokrútiť hlavou, ale po prvom pohybe jej prišlo zle a hlava jej znovu vybuchla bolesťou. „Ako som sa sem dostala?“

„Sledoval som vás ďalekohľadom.“

Sledoval ju ďalekohľadom? To sa jej vôbec nepáčilo. „Odkiaľ?“

„Z hrebeňa iného kopca. Lenže potom som vás stratil a napadlo mi, že by som to mal radšej skontrolovať. Našiel som vás ležať v bezvedomí, vzal a priniesol sem.“

„Kam sem?“

Mávol rukou, aby sa sama poobzerala.

Každý pohyb hlavou znamenal novú vlnu agónie, no predsa sa zdvihla na lakte. Chvíľku počkala, kým závrat ustane, a rozhliadla sa. Hľadala hlavne možné únikové cesty, keby ich potrebovala. Boli tam štyri okná. Jedny dvere. Vlastne to bola len jedna miestnosť.

Posteľ, na ktorej ležala, stála v kúte. Paraván, ktorý mal zrejme oddeľovať časť na spanie od zvyšku miestnosti, bol zložený a opretý o stenu z drevených trámov.

Ďalšími kusmi nábytku boli hnedé kožené kreslo a s ním zladená pohovka. Koža bola ošúchaná, zvráštená a poškrabaná desaťročiami používania. Medzi nimi stál na štvorcovom koberci malý stolček a na ňom bola lampa s plátenným tienidlom.

Kuchyňa bola prepojená so zvyškom miestnosti. Bol v nej drez, úzky sporák, zastaraná chladnička a stôl z javorového dreva s dvomi stoličkami olivovej farby. Väčšinu jednej steny zaberá veľký kamenný kozub. Horel v ňom oheň, ktorý vydával ten praskavý zvuk, čo nevedela identifikovať, keď sa preberala.

Dal jej čas, aby si všetko poprezerala, a potom sa ozval: „Vypili ste len jednu zo svojich fliaš. Musíte byť smädná.“

V ústach mala sucho, no oveľa viac ju znepokojovalo čosi iné. „Bola som v bezvedomí, keď ste ma našli?“

„Úplne. Niekoľkokrát som sa vás pokúšal zobudiť.“

„Ako dlho som bola mimo?“

„Našiel som vás dnes ráno okolo pol ôsmej.“

Pozrela na hodinky na zápästí a zbadala, že je dvadsať minút po šiestej večer. Zakmitala nohami, aby skopla vrstvy prikrývok. Potom prehodila nohy cez kraj postele a postavila sa. Okamžite sa zaknísala.

„Hopsa!“

Chytil ju za ramená. Nepáčilo sa jej, že sa jej dotýka, ale inak by padla rovno na nos. Posadil ju späť na kraj postele. Mala pocit, že sa jej rozletí hlava. Dvíhal sa jej žalúdok. Zakryla si oči, pretože všetko naokolo sa jej striedavo približovalo a vzdalovalo ako v sieni zrkadiel v zábavnom parku.

„Chcete si znova ľahnúť, alebo zvládnete sedieť?“ spýtal sa.

„Budem sedieť.“

Pomaly ju pustil a stiahol ruky. Potom sa vybral do kuchyne a z chladničky vybral veľkú bandasku s vodou. Nalial pohár a priniesol jej ho.

Podozrievavo si ho premerala a premýšľala, či sa ju ne-

snaží nadrogovať. Drogy, ktoré používajú sexuálni násilníci, nemajú žiadny pach ani chuť a sú účinné. Nielenže obeť oslabia, navyše jej vymažú pamäť. Ale keby mal tento muž nekalé úmysly, načo by sa ju snažil zdrogovať, keď už bola v bezvedomí?

„Už predtým som sa do vás snažil dostať nejakú vodu. Dusili ste sa a vyplúvali ju.“

To vysvetľovalo, prečo má mokré tričko. Bola celá oblečená, až na bundu, rukavice a členku. Vyzul jej aj tenisky a položil na zem k posteli, úhľadne jednu vedľa druhej. Zdvihla od nich zrak na muža, ktorý jej podával pohár. „Som si istá, že mám otras mozgu.“

„Aj mne to napadlo, keďže som vás nedokázal zobudiť.“

„Krváca mi hlava.“

„Už nie. Dosť rýchlo sa vám krv zrazila. Čistil som vám ranu peroxidom, preto tá krv na vašich prstoch vyzerá čerstvo.“

„Asi to budem potrebovať zažiť.“

„Krvácalo to dosť, ale rana nie je taká hlboká.“

Dal si tú námahu, aby to tak preskúmal? Prečo? „Prečo ste nezavolali deväťstojedenaštku?“

„Som tu dosť od ruky a na záchranné zložky sa nedá veľmi spoľahnúť. Myslel som si, že bude najlepšie, ak vás prinesiem sem, nech sa z toho vyspíte.“

Nesúhlasila. Ktokoľvek, kto utrpel úder do hlavy, by sa mal dať vyšetriť lekárom, ktorý posúdi rozsah poškodenia, teraz však nemala energiu hádať sa s ním. Musí sa najprv trochu pozbierať a vyjasniť si myseľ.

Vzala si od neho pohár vody. „Ďakujem.“

Hoci bola zúfalo smädná, len si opatrne usrkla. Bála sa, že keby sa napila prirýchlo, všetko by vyvracala. Úzkosť z nej trošilinku opadla. Srdce jej už aspoň nebilo opreteký a dýchanie sa vrátilo do normálu.

O chvíľu si zmeria tlak – jej hodinky majú takú funkciu –, ale zatiaľ sa na to necítila.

„Máte závrat?“

„Silný.“

„Bolí vás hlava?“

„Neviete si predstaviť ako.“

„Raz som mal otras mozgu. Okrem bolesti hlavy mi nebolo nič, ale aj tá mi bohato stačila.“

„Nemyslím si, že ten môj je vážny. Vidím trochu rozmazane, ale pamätám si, aký je rok, aj ako sa volá náš viceprezident.“

„Tak to ste na tom lepšie ako ja.“

Zrejme to myslel ako vtip, ale veselosť nebolo cítiť ani z tónu jeho hlasu, ani z výrazu tváre. Nepripadal jej ako chlap, čo sa často a s chuťou smeje. Alebo vôbec.

Znovu sa opatrne napila a odložila pohár na stolček vedľa postele. „Cením si vašu pohostinnosť, pán...“

„Emory Charbonneauová.“

Prekvapene naňho pozrela.

Pokynul rukou k nohám postele. Až teraz si všimla, že tam leží jej ľadvinka a ostatné veci. Jedna nožička slnečných okuliarov bol zlomená. Boli od krvi.

„Našiel som si vaše meno na vodičskom preukaze,“ vysvetlil. „Vydaný v Georgii, ale to meno znie skôr ako z Louisiany.“

„Pochádzam z Baton Rouge.“

„Ako dlho žijete v Atlante?“

Zjavne si našiel aj jej adresu. „Dost' dlho na to, aby som ju nazývala svojím domovom. Keď už o tom hovoríme...“ Neverila si natoľko, aby sa znovu pokúsila vstať, a tak sa len pomaly posúvala po kraji postele, kým nedočiahla na ľadvinku. Vnútri mala dve fľaše na vodu, z toho jednu prázdnu, dve dvadsaťdolarové bankovky, kreditnú kartu, vodičský preukaz, mapu, do ktorej si zaznačila trasu, a to, čo teraz potrebovala najviac – mobil.

„Čo ste vlastne robili tu v horách?“ spýtal sa. „Teda okrem behu.“

„Presne to som tu robila. Behala.“ Po treťom neúspešnom pokuse zapnúť mobil potichu zanáďavala. „Tuším sa mi úplne vybila baterka. Požičiate mi nabíjačku?“

„Ja nemám mobil.“

Čo za človeka nemá mobil? „Mohla by som teda použiť vašu pevnú linku? Zaplatím...“

„Nemám tu žiadny telefón. Mrzí ma to.“

Zízala naňho. „Žiadny telefón?“

Mykol plecom. „Nemám komu volať. Nemá mi kto volať.“

Panika, ktorú v sebe pred chvíľou potlačila, sa znovu hlásila o slovo. Vedomie, že je tomuto cudzincovi vydaná na milosť a nemilosť, navyše v takejto podivnej situácii, ju začalo desiť.

Boľavú hlavu mala razom plnú príbehov o zmiznutých ženách. Stratili sa a ich rodiny sa často nikdy nedozvedeli, aký osud ich postihol. Náboženský fanatici si ich vzali za ženy. Devianti ich zamkli do pivnice, vyhľadovali ich a mučili nepredstaviteľným spôsobom.

Prehltla ďalší nával nevoľnosti. Snažila sa udržať hlas taký pokojný, ako sa len dalo. „Určite máte auto.“

„Pikap.“

„Mohli by ste ma teda, prosím, odviezť na miesto, kde som dnes ráno zaparkovala?“

„Mohol, ale...“

„Nič nehovorte. Nemáte dosť benzínu.“

„Nie, nie je to benzínom.“

„Tak teda čím?“

„Nemôžem vás odviezť dole.“

„Dole?“

„Dole do doliny.“

„Prečo nie?“

Načiahol sa za jej rukou. Strhla ju k sebe, preč z jeho dosahu. Nahnevane sa zamračil, potom prešiel cez miestnosť k jediným dverám a otvoril ich.

Emorinu úzkosť vystriedala hrôza. Podopierajúc sa o rôz-

ne kusy nábytku, pomaly prešla cez izbu a postavila sa vedľa neho. Vyzeralo to, akoby zo zárubne visel sivý záves. Hmla bola taká nepreniknuteľná, taká hustá, že videla sotva na niekoľko centimetrov odo dverí.

„Privalila sa dnes popoludní,“ povedal. „Ešte šťastie, že som tam dnes ráno bol, inak by ste sa zobudili uviaznutá uprostred tohto.“

„Ale ja som tu predsa uviazla.“

„Vyzerá to tak.“

Znovu mala pocit, že lapá po dychu. „Zaplatím vám, aby ste ma odviezli.“

Obzrel sa cez plece na jej ľadvinku. „Za štyridsať babiek? V žiadnom prípade.“

„Vypýtajte si, koľko chcete. Vyrovnám sa s vami, len čo ma priveziete domov.“

Krútil hlavou. „Niežeby som pochyboval o vašej čestnosti. Ide o to, že žiadna suma ma nepresvedčí. Cesty tu hore sú úzke a kľukaté, z jednej strany je strmý zráz a väčšinou nemajú zvodidlá. Nechcem riskovať váš život, ani svoj, nehovoriac o svojom aute.“

„A čo vaši susedia?“

Tvár mal úplne bez výrazu.

„Susedia? Určite tu v okolí býva niekto, kto má telefón. Mohli by ste tam zájsť...“

„Nablízku nikto nebýva.“

Bolo to ako hádať sa so stenou. Masívnou stenou. „Musím dať manželovi vedieť, že som v poriadku.“

„Možno zajtra,“ utrúsil a pozrel k oblohe, hoci žiadnu nebolo vidieť. „Závisí od toho, ako rýchlo sa hmla zdvihne.“ Zavrel dvere. „Chvejete sa. Choďte sa postaviť k ohňu. Alebo ak potrebujete kúpeľňu...“ Ukázal na dvere na opačnom konci miestnosti vedľa postele. „Býva tam chladno, ale zapol som pre vás ohrievač.“ Zamieril k sporáku, na ktorom čosi bublalo v hrnci. „Ste hladná?“ Zdvihol pokrievku a zamiešal obsah.

Jeho ľahostajnosť ju ohromovala. Desila. A tiež poriadne rozčuľovala.

„Nemôžem tu ostať celú noc.“

Hoci mal jej hlas v sebe citeľný náznak hystérie, vôbec ním nepohlo. Oklepal lyžicu o kraj hrnca, odložil ju na taniere a vrátil pokrievku na miesto.

Až vtedy sa obrátil k nej a mávol rukou na dvere. „Videli ste sama. Nemáte na výber.“

„Vždy je na výber.“

Na chvíľu odvrátil zrak. Keď sa ich oči znovu stretli, utrúsil: „Vždy nie.“

Nebola si istá, čo ďalej, a tak len stála ako soľný stĺp a sledovala ho, ako vyberá príbory a taniere, aby prestrel stôl. Znovu sa jej spýtal, či nie je hladná. „Nie. Žalúdok mám ako na vode.“

„Čakal som s jedlom na vás, ale keďže nebudete, neprekáža vám to?“

Neverila, že by na jej odpovedi záležalo, ale povedala mu, aby si poslušil.

„Mám tu niečo na bolesť hlavy. A kola by vám mohla trochu upokojiť žalúdok. Alebo by ste sa možno mali vrátiť do posteľe.“

Keby si ľahla, cítila by sa ešte zraniteľnejšia. „Chvíľu si posedím.“ Neistým krokom podišla k jedálenskému stolu. Vtom si však spomenula, že má na prstoch krv z rany. „Musím si umyť ruky.“

„Sadnite si, nech nespadnete.“

Vďačne sa zviezla na jednu zo stoličiek. Priniesol jej plastovú fľašku s dezinfekciou na ruky. Hojne si z nej naliala a potom si utrela ruky do papierovej utierky, ktorú si odtrhla z kútča stojaceho uprostred stola.

Bez rozpakov či zaváhania jej vzal zakrvavenú utierku a hodil ju do koša. Potom prešiel k umývadlu a sám si umyl ruky teplou vodou a tekutým mydlom. Otvoril plechovku kokakoly a priniesol jej ju spolu s fľaštičkou liekov proti bo-

lesti, slanými krekermi a kockou masla ešte v obale. Napokon sa vrátil k sporáku a nabral si porciu jedla do keramickej misky.

Sadol si oproti nej, odtrhol si z kotúča papierovú utierku, položil si ju do lona a vzal do ruky lyžicu. „Nerád jem pred vami.“

„To je v poriadku.“

Nabral si na lyžicu a všimol si, ako sa pozerá na obsah misky. „Na takéto niečo asi nie ste zvyknutá.“

„Za iných okolností by to vyzeralo dobre. Dusené hovädzie je moje obľúbené.“

„To je divina.“

Pozrela na jeleniu hlavu na stene nad kozubom.

Tak predsa len sa vedel aj usmiať. „Nie je to tento konkrétny. Ten tu bol, už keď som sa nasťahoval.“

„Nasťahoval? Vy tu bývate natrvalo? Myslela som si...“ Premerala si prostú miestnosť s obmedzenými možnosťami a nevelkým pohodlím a dúfala, že sa ho nedotkne. „Myslela som si, že je to len víkendové útočisko. Niečo ako lovecká chata. Miesto, ktoré využívate iba sezónne.“

„Nie.“

„Ako dlho ste tu?“

S lakťami na stole sa naklonil nad misku, akoby to hovoril skôr jej než Emory. „Asi šesť mesiacov,“ zamumlal.

„Šesť mesiacov. A to nemáte ani len telefón? Čo keby sa niečo stalo?“

„Neviem. Zatiaľ sa nič nestalo.“

Otvoril balíček krekerov, dva si vybral a natrel maslom. Jeden zjedol len tak, druhý si hodil do misky s divinovým gulášom a rozlámal ho lyžicou. Potom si dal ďalší hlt.

Sledovala ho s neskrývanou zvedavosťou a obavami. Rozprestrel si papierovú utierku do lona, akoby to bol látkový obrúsok, ale jedol s lakťami na stole. Natieral si maslo priamo z obalu a namrvil si kreker do jedla, no po každom hlte si utrel ústa.

Býval v starom drevenom zrubu, nevyzeral však ako horal. Teda nie veľmi. Mal strnisko, ale nanajvýš dvojďňové. Oblečenú mal červeno-čiernu kockovanú flanelovú košeľu, zastrčenú do vyblednutých modrých džínsov, no všetko bolo čisté. Tmavohnedé vlasy mal vzadu dlhé po golier, dlhšie než väčšina mužov v jeho veku. Na spánkoch boli popretkávané šedinami.

Iný muž by s nimi vyzeral elegantne. On vyzeral len staršie, než zrejme bol. Tipovala mu tak tesne pod štyridsať. V tvári mu bolo vidieť, že už má niečo odžité. Okolo očí mal vejáre vrások, lemovali mu aj kútiky pier, oči mal ostrážité a prekvapivo akvamarínové. Chladná farba kontrastovala s jeho opálenou, vetrom ošľahanou tvárou.

Bol plný kontrastov. Žil v celkom tvrdých podmienkach, bez telefónu či televízora, nebol však neotesaný, správal sa zdvorilo. Na policiach pripevnených k dreveným stenám mal tucty kníh, niektoré v tvrdej väzbe, niektoré v mäkkej, úhľadne poukladané.

Celé miesto bolo čisté a upratané, ale nikde si nevšimla žiadnu fotografiu, drobnosť, pamiatku, nič, čo by svedčilo o jeho minulosti alebo súčasnosti.

Neverila jeho nenútenému správaniu ani jeho vysvetleniu, prečo ju nevezal do nemocnice, hneď ako ju našiel. Ešte jednoduchšie by bolo zavolať deväťstojedenaštku. Keby chcel.

Namiesto toho zdvihol krvácajúcu ženu v bezvedomí a odniesol ju do tejto horskej chaty uprostred ničoho. Nevedela si predstaviť jediný dôvod, ktorý by nebol nekalý či nemravný, prípadne oboje.

Zatiaľ sa jej nijako nedotkol, ale možno je psychopat, ktorý má predsa len hranice a nenapadol by svoje obete v bezvedomí. Možno má radšej, keď sú pri zmysloch a reagujú na jeho mučenie.

Roztrasene sa spýtala: „Sme v Severnej Karolíne?“

„Áno.“

„Pýtam sa, pretože niektoré trasy v parku sa tiahnu až do Tennessee.“

Spomínala si, že zaparkovala na vyznačenom parkovisku, ponáľahovala sa a pripla si ľadvinku. Pamätala si aj, ako nasadila tempo, aký bol les na oboch stranách chodníka pokojný, ako s rastúcou nadmorskou výškou chladný vzduch redol. Vôbec si nepamätala, že by spadla a udrela si hlavu až tak, že by mala otras mozgu.

Premýšľala, či to bolo naozaj takto.

Dala si jeden kreker a odpila si z koly v nádeji, že jej prestane byť nevoľno. „V akej nadmorskej výške sme?“

„Asi tisícpäťsto metrov nad morom,“ odvetil. „Náročný terén na beh.“

„Trénujem na maratón.“

Prestal jesť a so záujmom na ňu pozrel. „Prvýkrát?“

„Vlastne už piaty.“

„Teda. Chcete si zlepšiť čas?“

„Prirodzene.“

„Takže sa týrate kvôli lepším výkonom.“

„Ja to tak nevnímam. Milujem to.“

„Slušná výzva, vytrvalostný beh v tejto nadmorskej výške.“

„Áno, ale vďaka tomu sa mi potom ľahšie beží v nižších polohách.“

„Nebojíte sa, že to preženiete?“

„Dávam si pozor. Hlavne s pravou nohou som opatrná. Minulý rok som mala únavovú zlomeninu.“

„Tým sa vysvetľuje, prečo si ju tak šetríte.“

Prebodla ho pohľadom. „Ako to viete?“

„Všimol som si to, keď ste krivkali od postele k dverám.“
Možno...

Alebo si to všimol, keď ju sledoval ďalekohľadom? Z akej diaľky? Z protiľahlého hrebeňa, ako tvrdil, alebo bol oveľa bližšie?

Namiesto toho, aby ho priamo konfrontovala, pokračovala v rozhovore v nádeji, že získa ďalšie informácie. „Tá no-